

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено
Громадською радою доброчесності
20 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Мойсюка Миколи Івановича критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Мойсюка Миколу Івановича** (далі – Кандидат), який є суддею Вищого адміністративного суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Кандидат у складі колегії суддів касаційної інстанції залишав у силі заборони мирних зібрань, керуючись при цьому Указом Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988 р. №9306-ХІ «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР».

Так, було визнано законними постанови судів нижчих інстанції про заборону:

1) громадській організації "Конгрес Українців Севастополя" проводити мирні зібрання про проведення заходів на площі навколо пам'ятника Т.Г. Шевченко з нагоди 20-ої річниці Незалежності України об 11 годині 24.08.2011 р. (Додаток [1](#));

2) профспілці підприємців м. Харкова, Харківській обласній громадській організації «Ми-Харків'яни», Харківській обласній організації політичної партії «Народна самооборона», Харківській обласній організації політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» проводити заходи на майдані Свободи в м. Харкові 9.08.2011 р. у вигляді мітингу та безстрокової акції протесту (Додаток [2](#));

3) проведення заходів на майдані Свободи в м. Харкові 10.08.2011 р. у вигляді мітингу та безстрокової акції протесту (Додаток [3](#)).

Ухвали Вищого адміністративного суду України були постановлені відповідно **23.09.2014 р., 30.09.2014 р., 18.11.2014 р.**, тобто після того, як Європейський суд з прав людини у справі «Веренцов проти України» (рішення стало остаточним **11.07.2013 р.**) констатував:

«... тоді як Конституція України вимагає завчасного повідомлення органів влади про намір провести демонстрацію та закріплює, що будь-яке його обмеження може встановлюватися лише судом, Указ 1988 року, розроблений відповідно до Конституції СРСР 1978 року,

передбачає, що особи, які бажають провести мирну демонстрацію, повинні отримати дозвіл від місцевих органів влади, які також мають право заборонити будь-яку таку демонстрацію. З преамбули Указу зрозуміло, що він був призначений для абсолютно інших цілей, а саме - надання органами влади засобів для висловлення своїх поглядів на користь певної ідеології лише деяким категоріям осіб, що саме по собі є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України.

... Суд також відзначає, що, як загально визнано, постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» стосується тимчасового застосування законодавства Радянського Союзу, і досі парламентом України не було введено в дію жодного закону, який би регулював порядок проведення мирних демонстрацій, хоча статті 39 та 92 Конституції чітко вимагають того, щоб такий порядок було встановлено законом, тобто актом парламенту України. Хоча Суд погоджується з тим, що державі може знадобитися певний час для прийняття законодавчих актів протягом перехідного періоду, він не може погодитися з тим, що затримка у понад двадцять років є виправданою, особливо коли йдеться про таке фундаментальне право як свобода мирних зібрань» (п. 54, 55).

Верховний Суд України, переглядаючи рішення національних судів у справі Веренцова, вказав на «недієвість положень Указу 1988 року у зв'язку із набранням чинності Конституцією України» у [постанові](#) від 3.03.2014 р. № 5-49к/13.

Кандидат повинен був знати про такі знакові для судової практики рішення Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України.

Замовчування цих рішень, застосування норм права всупереч практиці Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України є проявом свавілля (свідомого ігнорування), або, принаймні, грубої недбалості. Це може також свідчити про залежність Кандидата від виконавчої влади.

Додатково інформуємо Вищу кваліфікаційну комісію суддів України, що Кандидат своїми діями також брав участь в підтримці інших свавільних обмежень свободи мирних зібрань (Додатки [4](#), [5](#)).

2. У декларації доброчесності за 2016 р. Кандидат підтвердив, що не здійснював вчинків, що можуть мати наслідком притягнення його до відповідальності. Однак, вказане спростовується рішенням Вищої ради юстиції від 20.10.2015 р. (додаток [6](#)), яким було констатовано серйозне порушення Кандидатом норм процесуального права (а саме, незаконну відмову особі у доступі до правосуддя). Хоча Вища рада юстиції встановила в діях Кандидата ознаки дисциплінарного проступку, розгляд дисциплінарної справи щодо нього не було завершено, оскільки сплинули встановлені законом строки притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Водночас відповідно до статті 1 Кодексу суддівської етики, суддя повинен бути прикладом додержання вимог закону і принципу верховенства права, зокрема, під час здійснення правосуддя. На думку Громадської ради доброчесності, обставини, викладені у рішенні Вищої ради юстиції, свідчать про недотримання Кандидатом правил суддівської етики.

3. Відповідно до інформації з веб-сайту програми «Надзвичайні новини» (Додаток 7) Кандидат претендує на службову квартиру, яка була передана бійцям АТО.

За даними декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави, за 2015 рік Кандидат дійсно отримав у користування службову квартиру загальною площею 136 кв.м. у місті Києві. Зважаючи на цю інформацію, Громадська рада доброчесності вважає за необхідне звернути увагу на таке. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» (у різних його редакціях) гарантував і гарантує суддям право на службове житло. Службове житло надається на час виконання суддею службових обов'язків, якщо він потребує поліпшення житлових умов.

Водночас відповідно до ст. 2 Кодексу суддівської етики суддя не має права використовувати своє посадове становище в особистих інтересах. На думку Громадської ради доброчесності, наведені положення слід тлумачити таким чином, що суддя має використовувати своє право добросовісно, і лише тоді, коли це справді необхідно.

Однак, ми маємо серйозні сумніви щодо того, що Кандидат справді потребував поліпшення житлових умов. Вони полягають у такому.

За даними декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави, за 2015 рік Кандидат та члени його сім'ї є власниками досить великої кількості готівкових коштів, а також рухомого і нерухомого майна. Зокрема, Кандидат та члени його сім'ї володіють готівковими коштами на суму 1 млн. 250 тисяч гривень, земельною ділянкою в Обухівському районі Київської області, квартирою площею 69 кв. м. у місті Львові, придбаною у 2013 р. за 432 тис. 180 грн., автомобілем Toyota Camry, придбаним у 2011 р. за 317 913 грн., а також значною кількістю іншого нерухомого майна. Сума готівкових коштів Кандидата у 2016 р. зросла до 1350000 грн. У декларації за 2016 рік Кандидат вказав також право користування будинком площею 376 кв. м. у с. Петрівці Києво-Святошинського р-ну Київської області, який належить на праві власності Грушецькій Галині Іванівні, що є сестрою Кандидата. Як вказав у своїй декларації Кандидат, будинок був придбаний у 2015 р. за 1700770 грн, тоді як відповідно до інформації з досьє кандидата дохід його сестри за 2012-2016 рр. склав лише 245 699 грн.

Ми вважаємо, що заробітна плата судді Вищого адміністративного суду України є цілком достатньою для того, щоб придбати житло у м. Києві (хоча б у кредит), особливо з огляду на те, що Кандидат задекларував як свою власність понад 1 млн. грн. готівкових коштів.

Таким чином, вчиняючи дії, спрямовані на отримання службового житла у м. Києві, за наявності об'єктивних можливостей придбати житло за власний рахунок, Кандидат допустив недоброчесну поведінку.

Наведені факти, дають підстави для висновку, що кандидатура Мойсюка Миколи Івановича не відповідає вимогам доброчесності та професійної етики.

Цей Висновок можна доповнити додатковою інформацією про Кандидата.

У запитальнику, надісланому Кандидатом у відповідь на запит Громадської ради доброчесності, Кандидат повідомив, що був членом Комуністичної партії Радянського Союзу (КПРС) в період приблизно з 1988 по 1991 роки (Додаток 2). Натомість, у п. 2 розділу 5 анкети на посаду судді Кандидат зазначив, що не є та не був членом будь-яких політичних партій.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки:

1. Рішення суду від 23.09.2014 р.;
2. Рішення суду від 30.09.2014 р.;
3. Рішення суду від 18.11.2014 р.;
4. Рішення суду від 14.09.2015 р.;
5. Рішення суду від 25.11.2014 р.;
6. Рішення Вищої ради юстиції від 20.10.2015 р.;
7. Матеріал “Як у бійців АТО віджимають квартири, поки ті воюють”.

**Координатор
Громадської ради доброчесності**